

Rob Bregman

De eerste bijdrage is zoals gebruikelijk weer van Ben Wijffelaars die op het Canarische eiland Lanzarote de daar endemisch voorkomende *Aeonium lancerottense* vond. De meegebrachte stekken werden in zijn kas direct belaagd door wolluizen.

De langdurige artikelenserie door Theo Heijnsdijk over de Verkade-boeken uit de jaren '30 wordt voortgezet met *Tylecodon reticulatus*. Deze plant uit de familie Crassulaceae werd voor het eerst beschreven in 1782 door de zoon van de grote Zweedse botanicus Carl Linnaeus als *Cotyledon reticulata*. In 1978 werd het geslacht *Cotyledon* bewerkt door de Australiër H. Tölken, die de soorten met in de droge tijd afvallende, in kransen geplaatste bladeren naar een apart geslacht *Tylecodon* overbracht. De naam 'reticulatus' heeft betrekking op de vertakte bloemstelen die na de bloei een soort netwerk over de stammetjes vormen. Deze soort komt voor in een groot gebied in Zuid-Afrika, van de Oostkaap naar het noordwesten tot in zuidelijk Namibië. Bij ons in Europa is het een wintergroeier; de bloei valt in de zomer, terwijl de plant dan bladloos is.

In zijn artikelenserie 'voor het voetlicht' toont Bertus Spee weer enkele interessante succulenten middels een foto met een korte beschrijving. Deze keer zijn dat *Cereus hexagonus*, *Graptopetalum superbum* en *Neoporteria senilis*.

Parodia unguiculata wordt door Lothar Diers beschreven als nieuwe soort. Deze plant werd in het midden van de jaren '80 gevonden door Dieter Herzog ten noorden van Cafayate, in Argentinië. Na bestudering van dit materiaal, verzameld onder veldnummer DH 122, en vergelijking met *P. horrida* en *P. piltziorum*, kwam Diers tot de conclusie dat het hier een nieuwe soort betrof. De voornaamste verschillen zijn te vinden in de bedoorning en de zaden. *P. unguiculata* heeft zaden met een veel kleinere strophiole (restant van de navelstreng) dan *P. horrida*.

Henk Ruinaard heeft in zijn kas veel last van sciara-vliegjes. De eitjes van dit insect komen voor in de aarde die we gebruiken als deel van de potgrond voor onze planten. De larven zuigen aan de wortels en vooral zaailingen gaan massaal hieraan dood. Henk experimenteerde met gele plastic platen die van een kleverige laag zijn voorzien. Ondanks het feit dat vele vliegjes werden gevangen, is het probleem nog niet helemaal opgelost. Riet Maessen schrijft over een naamloze agave in haar verzameling die geheel onverwacht een bloeistengel vormde. Ze volgde het bloeiproces door elke week een foto te maken. De bloeistengel werd uiteindelijk ongeveer 1 meter lang. Een close-up van de bloeiwijze siert de voorpagina van dit Succulenta-nummer.

Een tweede bijdrage van Ben Wijffelaars gaat over de cactustuin op het Canarische eiland Lanzarote, ontworpen door de bekende kunstenaar Cesar Manrique. Een van Ben's favorieten in deze tuin was *Caralluma burchardii*.

Peter van Dongen bezocht op het eiland Faial, één van de Azoren, de plaatselijke botanische tuin. De Azoren kennen vele endemische soorten, waarvan er in deze tuin 28 te vinden zijn. Peter besteedt speciaal aandacht aan 2 endemische succulente euforbia's, *E. stygiana* en *E. azorica*.

Ludwig Bercht en Henk Viscaal brengen deel 2 van het verslag van hun reis naar China. Ze bezochten de Nantong Zhouji Green Expo Garden, een privétuin die eigendom is van ene meneer Zhou Ji. Zelfs een replica van een Hollandse windmolen op ware grootte is er te vinden.

Wolter ten Hoeve geeft een beknopt overzicht van de inhoud van andere tijdschriften over succulente planten.

Tot slot neemt Tom Twijnstra ons mee naar de Italiaanse Riviera, naar de botanische tuin Hanbury, gelegen in de buurt van Ventimiglia. Het zijn vooral grote agaven en aloës die hier opvallen.